

Emile staart door het raam van zijn atelier.
De zon flonkert door de bomen in de tuin.
In Villa Zonneschijn lijkt er altijd licht te zijn.
De geur van verf en terpentijn danst in zijn neus.
‘Ik wil naar buiten,’ mompelt hij met een penseel
tussen zijn lippen.

‘Wat ben jij aan het doen?’ roept Charlotte.
Emile zucht. ‘Ik wil de ijsvogel zien.’

‘Ijsvogels laten zich toch niet zien,’ zegt zijn vrouw.
‘Schilder kippen of hanen, daar ben je goed in.’

Emile hoort haar al niet meer.
Hij loopt naar zijn bootje en duwt het in de Leie.
De zon hangt hoog boven de bomen.
‘Wanneer ben je terug?’ vraagt Charlotte.
‘Als ik de ijsvogel heb gezien.’

